

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 6292-02-16

ניתנה ביום 22 יוני 2016

המבקשת

סמנדה בן צור

המשיב

המוסד לביטוח לאומי

בשם המבקשת - עו"ד ניצן הראל

החלטה

השופטת רונית רוזנפלד

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית הדין האזורי בבאר שבע (סגן הנשיאה אילן סופר; בל' 14-10-19484). בפסק הדין, קיבל בית הדין האזורי את ערעור המשיב על החלטת הוועדה הרפואית לעררים (נפגעי פעולות איבה) מיום 5.8.14 (להלן גם: **הוועדה**). בהחלטתה קבעה הוועדה כי למבקשת דרגת נכות בגין ליקוי נפשי ובגין ליקוי שמיעה בשיעור 19%.
2. בפסק הדין עמד בית הדין האזורי על כך ש"הרשות המאשרת", כמשמעה בסעיף 10 לחוק התגמולים לנפגעי פעולות איבה, התש"ל-1970, אישרה את פגיעת המבקשת כ"פגיעת איבה" אך ככל שהיא נוגעת לתחום הנפשי. מאחר שהרשות המאשרת לא הכירה בליקוי השמיעה כ"פגיעת איבה", הדיון בוועדה בכל הנוגע לליקוי זה היה ללא סמכות. בית הדין עמד על כך כי במהלך ההליכים לפניו הגישה המבקשת תביעה להכרה בליקוי השמיעה לרשות המאשרת. לפיכך קיבל בית הדין האזורי את ערעור המוסד וקבע כי הדיון יוחזר לוועדה על מנת שתקבע מחדש את דרגת נכותה של המבקשת, וזאת בשים לב לקביעה כי הנוק השמיעתי לא הוכר כפגיעת איבה.
3. בבקשתה טוענת המבקשת כי אין בחוק התגמולים לנפגעי פעולות איבה הוראה שמכוחה מנועה הוועדה מלדון בנכות השמיעה. המבקשת מציינת כי במקביל להליכים בבית הדין האזורי, הגישה ביום 21.5.15 תביעה להכרה גם בליקוי השמיעה. לפיכך, לא היה מקום ליתן פסק דין המורה על החזרת עניינה של המבקשת לוועדה

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 6292-02-16

בטרם ניתנה החלטת הרשות המאשרת בנושא, וכי "רק במידה ותדחה ההכרה בקיומו של קש"ס בין ליקוי השמיעה של המבקשת לבין פגיעת האיבה, אז יוחזר עניינה לוועדה הרפואית". המבקשת ביקשה עוד כי בית הדין יורה על זכאותה להכרה בליקוי השמיעה כפגיעת איבה, וכי אחוזי הנכות שנקבעו למבקשת בגין ליקוי זה ייוותרו על כנם.

4. להשלמת התמונה יצוין כי בהחלטתי מיום 8.3.16 התבקשה המבקשת להודיע האם ניתנה החלטת הרשות המאשרת להכרה בליקוי השמיעה כפגיעת איבה. המבקשת הודיעה בתגובה כי "ביום 23.2.16 ניתנה החלטת הרשות המאשרת, בה נקבע כי למבקשת לא נגרם נזק לשמיעה או לטינטון באירוע מיום 17.11.12. יחד עם זאת יש להבהיר כי קביעה זו הינה סותרת באופן מוחלט את הקביעה הקודמת של המשיבה לפיה עקב ובגין האירוע מיום 17.11.12 נגרמה למבקשת פגיעה בשמיעה וטנטון".
5. לאחר שעיינתי בבקשה על נספחיה, בפסק דינו של בית הדין האזורי, בפרוטוקול הוועדה הרפואית לעררים ובכלל המסמכים שבתיק, הגעתי לכלל החלטה כי דין הבקשה להידחות.
6. בהתאם להוראת סעיף 10(א) לחוק התגמולים לנפגעי פעולות איבה, התש"ל-1970, מונתה "רשות מאשרת", שסמכותה על פי הוראת החוק היא "לאשר כי פגיעה שאירעה היא פגיעת איבה". על פי הוראות סעיף 11 לחוק, ניתן להגיש ערר על החלטת הרשות המאשרת לוועדה לעררים. סעיף 12 לחוק קובע, כי "אישורה של הרשות או של ועדת העררים, לפי הענין, כי פגיעה שאירעה היא פגיעת איבה, הוא תנאי מוקדם לכל תביעה לפי חוק זה בפני המוסד". בסעיף 5(א) לחוק נקבע כי "תנאי לקביעת דרגת נכותו של נפגע לפי סעיף זה הוא אישור, כאמור בסעיף 12, כי פגיעה שארעה לנפגע היא פגיעת איבה" (ראו בג"ץ 10954/03 מלי קצב נ' ועדת העררים על פי סעיף 11 לחוק התגמולים לנפגעי פעולות איבה ואח', פ"ד נט(1)564, 571 (2004), להלן: פרשת קצב). בפרשת קצב עמד בית המשפט העליון על הוראות חוק התגמולים לנפגעי פעולות איבה, לרבות לעניין היקף סמכות הרשות המאשרת מזה וסמכות המוסד לביטוח לאומי מזה, ובין השאר קבע לעניין זה כך:

"הסמכות לקבוע כי פלוני נפגע בגופו או בנפשו עקב פגיעת איבה מסורה לרשות המאשרת; לה-ולה בלבד. סמכות זו היא חלק בלתי נפרד מסמכותה

2 מתוך 3

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 6292-02-16

של אותה רשות לקבוע כי 'פגיעה שאירעה היא פגיעת איבה'. כיוצא בכך, סמכותה של הרשות היא לקבוע אם ואם לאו נתקיים קשר סיבתי בין הפגיעה בפלוני לבין פעולת האיבה" (שם, בע' 575).

הנה כי כן, בשים לב להוראות החוק והפסיקה כפי שפרשה אותו, סמכותה של הוועדה הרפואית לקבוע לנפגע דרגת נכות בהתאם לסעיף 5 לחוק, קמה רק לאחר שפגיעתו הוכרה על ידי הרשות המאשרת כפגיעת איבה.

7. בענייננו, ליקוי השמיעה לו טענה המבקשת לפני הוועדה לא הוכר כפגיעת איבה על ידי הרשות המאשרת. משכך, צדק בית הדין האזורי בקובעו כי הוועדה לא הייתה מוסמכת לדון בליקוי זה ולקבוע בגינו דרגת נכות.. בהתאמה, צדק בית הדין האזורי בקביעתו כי יש להחזיר את עניינה של המבקשת לוועדה על מנת שתדון בו מחדש, ותקבע את דרגת נכותה. כאמור, בין לבין, ביום 23.2.16 דחתה הרשות המאשרת את תביעתה של המבקשת להכרה בליקוי השמיעה. ממילא הדרך הדיונית הנכונה לבירור טענותיה של המבקשת בנושא ליקוי השמיעה צריכה היתה להיות הגשת ערר על החלטת הרשות המאשרת מיום 23.2.16.

8. הנה כי כן, לא מצאתי כי נפלה בפסק דינו של בית הדין האזורי טעות משפטית שיש בה כדי להצדיק מתן רשות ערעור.

9. סוף דבר

הבקשה למתן רשות ערעור נדחית.
ניתנה היום, ט"ז סיוון תשע"ו (22 יוני 2016) בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.

רונית רוזנפלד, שופטת